חכמים תיקנו ג' זמנים שצריך להפריש מעשר בהמה מן העדרים ולאחר זמן זה אין למכור או לשחוט בהמות קודם שהתעשרו כנגד ג' הזמנים שבדרך כלל בהמות יולדות קודם פסח, בין פסח לשבועות, ולאחר שבועות. וקבעו את הזמנים לפני ג' הרגלים שעל ידי כך ימתינו הבעלים מלשחוט ומלמכור עד זמן הגורן וכך יתרבו הבהמות לעולי הרגלים. בהמות שנולדו לפני הגורן ואחרי הגורן מצטרפות למעשר, אבל בהמות שנולדו לפני ראש השנה למעשר בהמה ולאחריו אינן מצטרפות.

ר' עקיבא אומר שהזמן שקבעו חכמים הוא 15 יום קודם הרגל שהוא חצי מהזמן שדורשים בהלכות החג 30 יום קודם החג, כלומר כט' או ל' אדר, כ' אייר, כט' אלול.

בן עזאי אומר א. כט' באדר שהוא 15 יום לפני חג הפסח היות ותמיד חודש אדר חסר ואין בו אלא כט' ימים ב. א' בסיון משום שנולדות מעט בהמות בין פסח לשבועות איחרו את המועד של המעשר שיישארו הרבה בהמות לחג, ג. כט' אב היות וסבר שהבהמות שנולדות באלול מתעשרות בפני עצמן היות והסתפק האם הן שייכות לשנה שעברה כדעת ר"א ור"ש או לשנה הבאה כדעת ר"מ והיות והדעות נאמרו בשם חגי זכריה ומלאכי לא הכריע ביניהם. רבא אמר שלשיטת בן עזאי אם נולדו ה' בהמות בחודש אב ה' בהמות בחודש אלול ה' בהמות בחודש תשרי, מכניס את כולן לדיר ומונה כשהם רבוצות ומקדש אחת שנולדה באלול וקדושה בוודאי והשאר פטורות והבהמות שנולדו בחודש תשרי אינן מצטרפות לגורן אחר משום שהן ספק מעושרות שכתוב 'עשירי' וודאי ולא ספק.

ר' אלעזר ור' שמעון סברו שדורשים בהלכות החג שבועיים קודם החג והוא הזמן שקבעו למעשר א. א' ניסן, ב. א' סיון כדעת בן עזאי ג. כט' אלול ולא בא' תשרי משום שא' תשרי הוא ראש השנה למעשר בהמה וחששו שמא יתבלבלו בין בהמות חדשות לבהמות ישנות ועוד שא"א לסמן בצבע אדום את המעשר. ר' מאיר סובר שראש השנה למעשר בהמה הוא א' אלול ולכן מועד ג. למעשר הוא כט' אב.

מצוות מעשר להכניס את הבהמות למקום מוקף גדר ועושה פתח צר שלא יעברו שניים יחד, וכונס את האימהות מחוץ לדיר שגועות ויוצאים הטלאים דרך הפתח שכתוב "**יעבור תחת השבט**" ומשמע שיעברו מאליהם ותיקנו להניח את האימהות בחוץ להזכיר לבעלים שהיתום והלקוח פטורים ממעשר, טריפה פטורה ממעשר שאינה יכולה לעבור תחת השבט, וסופר במקל כל בהמה שיוצאת א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט', והעשירי צובע בצבע אדום ואומר הרי זה מעשר. אם לא צבעו באדום או שלא מנה במקל או שלא הוציאם מפתח העדר ומנה כשהם רבוצים או עומדים חלה קדושת מעשר והשאר נפטרים שהתרבה מהפסוק 'העשירי יהיה קודש', אם לא קרא את העשירי בשם 'עשירי' קדוש שהתרבה מהלשון 'יהיה'. אבל אם נטל בהמה אחת מכל עשר ואמר שהיא מעשר בלי לספור את השאר אינה קדושה שלא נחשב ל'עשירי', ר' יוסי בר' יהודה אומר שקדושה שכתוב בתרומת מעשר "**ונחשב לכם תרומתכם**" להקיש לתרומה גדולה שאפשר להפריש באומד ובמחשבה, ומעשר דגן נקרא בשם תרומה שכתוב "**כי את מעשר בני ישראל אשר ירימו לה' תרומה**", והוקש מעשר בהמה למעשר דגן שכתוב "**מעשרותיכם**" ללמד שאפשר למנות במחשבה ולא בפה.